

Publicerad 2006-07-17 12:26 av narcoleptic

37 mm, och vi kommer aldrig att dö

ett avstånd som mätte 37 mm
men som kändes som en oändlighet

dina frusna händer ville inte ge
ville inte ta
här är december
varenda dag

det är endlöst, viskade hon
och med sina läppar på hans hals berättade hur mycket hon kände för honom

hon försökte öppna hans stängda ögon
försökte visa lite av det som var vackert
men hans uttorkade själ var så svart

hon viskade att vi kommer aldrig dö
och torkade bort hans blödande tårar
försökte värma hans hand och tände ett ljus för framtiden

höll om honom tills allt var borta
~~och inte ens då ville hon släppa taget.~~

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren narcoleptic med Poeter.se id #7934 innehar upphovsrätten